

Αριθμός Απόφασης 10449/2024

ΠΡ195/2023

ΤΟ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Τμήμα 27ο Μονομελές

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 5 Σεπτεμβρίου 2023, με δικαστή τη Γεωργία Φωτοπούλου, Πρωτοδίκη Δ.Δ., και γραμματέα την Ευσταθία Σαντά, δικαστική υπάλληλο,

για να δικάσει την προσφυγή με ημερομηνία κατάθεσης 11.1.2023

του _____ του _____ κατοίκου _____ (οδός _____), προσωρινά διαμένοντος στο _____ (οδός _____), ο οποίος παραστάθηκε δια της πληρεξουσίας δικηγόρου Μαρίας Μοσχοπούλου,

κατά του Δήμου _____, που εκπροσωπείται από τον Δήμαρχό του και παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου Χαράλαμπου Μπάμπαλου.

Κατά τη συζήτηση, οι διάδικοι που παραστάθηκαν στο ακροατήριο, ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν όσα αναφέρονται στα πρακτικά.

Αφού μελέτησε τη δικογραφία

Σκέφθηκε κατά το νόμο

1. Επειδή, με την κρινόμενη προσφυγή, για την άσκηση της οποίας καταβλήθηκε το νόμιμο παράβολο, ποσού 323,02 ευρώ (βλ. το με κωδικό πληρωμής 55653711095307100009 ηλεκτρονικό παράβολο της Γενικής Γραμματείας Πληροφοριακών Συστημάτων), ο προσφεύγων ζητεί, παραδεκτώς, την ακύρωση της πράξης επιβολής εισφοράς σε χρήμα του καθ' ου Δήμου _____, κατά το μέρος που με αυτήν επιβλήθηκε σε βάρος του, με βάση τις διατάξεις του ν. 2508/1997 (Α' 124), του π.δ. 5/1986 (Α' 2) και του ν. 1337/1983 (Α' 33), εισφορά σε χρήμα, συνολικού ποσού 32.302,80 ευρώ, για ακίνητο ιδιοκτησίας του στην περιοχή Α' Κατοικίας _____, που εντάχθηκε στο σχέδιο πόλεως.

2. Επειδή, στο ν. 1337/1983 «Επέκταση των πολεοδομικών σχεδίων, οικιστική ανάπτυξη και σχετικές ρυθμίσεις» (Α' 33), ορίζεται, στο άρθρο 1, ότι: «1. Επιτρέπεται, σύμφωνα με τις διατάξεις αυτού του νόμου: α) Η επέκταση εγκεκριμένων σχεδίων πόλεων, καθώς και οικισμών που υπάρχουν πριν από το έτος 1923, β) η ένταξη σε πολεοδομικό σχέδιο και η επέκταση οικισμών μεταγενέστερων του 1923 που στερούνται εγκεκριμένου σχεδίου, γ) [...]» και, στο άρθρο 9, ότι: «1. Οι ιδιοκτήτες των ακινήτων που περιλαμβάνονται σε περιοχές ένταξης και επέκτασης κατά το άρθρο 1 του νόμου αυτού και διατηρούνται ή διαμορφώνονται σε νέα ακίνητα, συμμετέχουν με καταβολή χρηματικής εισφοράς στην αντιμετώπιση της δαπάνης για την κατασκευή των βασικών κοινόχρηστων πολεοδομικών

έργων [...]. 2. [...] 3. [όπως η παράγραφος αυτή, αφού αναριθμήθηκε από 4 σε 3 με την παρ.4 του άρθρου 25 του ν.2508/1997 (Α' 124), αντικαταστάθηκε με το άρθρο 2 παρ. 1 του ν. 4315/2014 (Α' 269)] Η εισφορά σε χρήμα υπολογίζεται με βάση το εμβαδόν της ιδιοκτησίας, όπως αυτή διαμορφώνεται με την πράξη εφαρμογής και την τιμή ζώνης του οικοπέδου κατά το χρόνο κύρωσης της πράξης εφαρμογής. [...]». Επιπλέον, στο π.δ. 5/1986 «Προσδιορισμός αξίας ακινήτων για την επιβολή εισφοράς σε χρήμα και τρόπος καταβολής της» (Α' 2), στο άρθρο 1, όπως ισχύει μετά την αντικατάστασή του με το άρθρο 2 παρ. 5 του προαναφερόμενου ν. 4315/2014, ορίζεται ότι: «1. [...] 5. [...] Ως χρόνος για τον προσδιορισμό της αξίας του ακινήτου λαμβάνεται ο χρόνος κύρωσης της πράξης εφαρμογής (σύμφωνα με το άρθρο 9 του ν. 1337/1983). [...]». Εξάλλου, στο ν. 2508/1997 «Βιώσιμη οικιστική ανάπτυξη των πόλεων και οικισμών της χώρας και άλλες διατάξεις» (Α' 124), ορίζεται, στο άρθρο 21, ότι: «1. Οι ιδιοκτήτες των ακινήτων, τα οποία περιλαμβάνονται σε πολεοδομούμενες για πρώτη φορά περιοχές και τα οποία διατηρούνται ή διαμορφώνονται σε νέα ακίνητα, συμμετέχουν με καταβολή χρηματικής εισφοράς στην αντιμετώπιση της δαπάνης για την κατασκευή των βασικών κοινόχρηστων πολεοδομικών έργων. Η εισφορά σε χρήμα ορίζεται σε ποσοστά επί της αξίας του ακινήτου, ως ακολούθως: [...] 3. Για την πραγματοποίηση της εισφοράς σε χρήμα εφαρμόζονται ανάλογα οι διατάξεις των παραγράφων 3 έως 7 του άρθρου 9 του ν. 1337/1983, όπως τροποποιούνται και συμπληρώνονται με την παρ. 4 του άρθρου 25 του παρόντος. Η εισφορά μπορεί να βεβαιώνεται απευθείας από τα αρμόδια όργανα του οικείου Ο.Τ.Α. αντί της πολεοδομικής υπηρεσίας. 4. [...]».

3. Επειδή, περαιτέρω, ο α.ν. 344/1968 «Περί διατάξεων τινών αφορωσών εις τους οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοικήσεως» (Α' 71), στο άρθρο 2 παρ.1, όπως αυτό ίσχυε κατά τον κρίσιμο χρόνο, πριν από την κατάργησή του από το άρθρο 73 του ν. 5027/2023 (Α' 48), όριζε τα εξής: «Η βεβαίωση των φόρων, τελών, δικαιωμάτων, εισφορών [...] ενεργείται υπό των δήμων και κοινοτήτων εντός αποσβεστικής προθεσμίας πέντε ετών από της λήξεως του οικονομικού έτους, εις ο ανάγονται». Περαιτέρω, το δεύτερο εδάφιο της ίδιας παραγράφου, όπως αυτό είχε αντικατασταθεί από το άρθρο 61 παρ. 2 του ν. 1416/1984 (Α' 18), προέβλεπε ότι: «Κατ' εξαίρεση είναι δυνατή η βεβαίωση μετά την πάροδο της παραπάνω προθεσμίας αν: α) είναι άγνωστος ο υπόχρεος, β) έχει ακυρωθεί μετά την πάροδο της πενταετίας η φορολογική εγγραφή για το λόγο ότι ο υπόχρεος δεν έλαβε γνώση της εγγραφής, γ) η βεβαίωση έγινε σε πρόσωπο που δεν έχει μερική ή ολική φορολογική υποχρέωση και δ) η βεβαίωση έγινε για οικονομικό έτος διάφορο από αυτό που αφορά η φορολογική υποχρέωση».

4. Επειδή, η αρχή της ασφάλειας του δικαίου, η οποία απορρέει από την αρχή του κράτους δικαίου και ιδίως από τις διατάξεις των άρθρων 2 παρ. 1 και 25 παρ. 1 εδαφ. α' του Συντάγματος [πρβλ. ΑΕΔ 14/2013, ΣτΕ Ολ. 2034/2011, ΣτΕ 640/2015, 4731/2014 κ.ά., βλ. και τον ν. 4048/2012 «Ρυθμιστική Διακυβέρνηση: Αρχές, Διαδικασίες και Μέσα Καλής Νομοθέτησης», Α' 34, στο άρθρο 2 παρ. 1 του οποίου προβλέπεται ότι μεταξύ των αρχών καλής νομοθέτησης περιλαμβάνεται, μεταξύ άλλων, η ασφάλεια δικαίου (περιπτ. η')] και ειδικότερη εκδήλωση της οποίας αποτελεί η αρχή της προστατευόμενης εμπιστοσύνης του διοικούμενου (πρβλ. ΑΕΔ 11/2003, ΣτΕ Ολ. 2034/2011, ΣτΕ 640/2015, 4731/2014, 3777/2008 κ.ά.), επιβάλλει, ιδίως, τη σαφήνεια και την προβλέψιμη εφαρμογή των εκάστοτε θεσπιζόμενων κανονιστικών ρυθμίσεων (πρβλ. ΣτΕ 144, 1976/2015, 2811/2012 επταμ.) και πρέπει να τηρείται με ιδιαίτερη αυστηρότητα, όταν πρόκειται για διατάξεις που μπορούν να έχουν σοβαρές οικονομικές επιπτώσεις στους ενδιαφερόμενους, όπως είναι οι διατάξεις που προβλέπουν την επιβολή επιβαρύνσεων υπό την μορφή φόρων, τελών και εισφορών (πρβλ. ΣτΕ 1623/2016, 144, 1976/2015, επίσης ΔΕΕ, 2.6.2016, C-81/15, Καπνοβιομηχανία

Καρέλια Α.Ε. κατά Υπουργού Οικονομικών, σκ. 45, 3.9.2015, C-384/14, Établissement national des produits de l' agriculture et de la mer (FranceAgriMer) κατά Sodiaal International SA, σκ. 30). Συνακόλουθα, για την επιβολή επιβαρύνσεων, υπό τη μορφή φόρων, τελών και εισφορών απαιτείται να προβλέπεται προθεσμία, μετά την πάροδο της οποίας να μην είναι πλέον δυνατή η επιβολή σε βάρος του διοικούμενου της σχετικής οικονομικής επιβάρυνσης. Η προθεσμία δε αυτή, η οποία, προκειμένου να εκπληρώνει τη συνιστάμενη στη διασφάλιση της αρχής ασφάλειας δικαίου που εξυπηρετεί σκοπούς δημοσίου συμφέροντος, λειτουργία της, πρέπει να ορίζεται εκ των προτέρων και να μην εξαρτάται από ενέργειες δημοσίας αρχής, να έχει δε εύλογη διάρκεια, δηλαδή να συνάδει προς την αρχή της αναλογικότητας (πρβλ. ΔΕΕ, 17.9.2014, C-341/13, Cruz & Companhia Lda κατά Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas, IP (IFAP), σκ. 62 και 65), και η διάρκεια αυτή να είναι επαρκώς προβλέψιμη από τον διοικούμενο. Αυτά δε προς τον σκοπό να μην αφήνονται οι διοικούμενοι έκθετοι αφενός μεν σε μακρά περίοδο ανασφάλειας δικαίου - που αποτελεί παράγοντα αποτρεπτικό για τον προγραμματισμό και την ανάπτυξη οικονομικών δραστηριοτήτων, με ιδιαίτερα δυσμενείς επιπτώσεις για την ανάπτυξη και, γενικότερα, την εθνική οικονομία, ιδιαιτέρως μάλιστα σε περιόδους οικονομικής κρίσης, σε βλάβη του δημοσίου συμφέροντος - και αφετέρου στον κίνδυνο να μην είναι πλέον σε θέση, μετά την παρέλευση μακρού χρόνου από το γεγονός που γεννά τη σχετική οικονομική υποχρέωση, να αντιμετωπίσουν τις προκύπτουσες οικονομικές υποχρεώσεις, είτε οι ίδιοι είτε, πολύ περισσότερο, οι αναλαμβάντες, κατά νόμο, συνεπεία κληρονομικής ή οιονεί καθολικής διαδοχής (πιθανής σε περίπτωση που ο χρόνος για την απόσβεση της υποχρέωσης είναι μεγάλος ή αβέβαιος), τις υποχρεώσεις τους από φόρους, τέλη και εισφορές και, επιπλέον, να μην αφήνεται το Δημόσιο, ο Ο.Τ.Α. ή άλλο νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου έκθετο στον κίνδυνο αδυναμίας είσπραξης τυχόν βεβαιουμένων, μετά την πάροδο μακρού χρόνου από τη γένεση των σχετικών υποχρεώσεων, ποσών φόρων, τελών και εισφορών, λόγω της ενδεχομένως εν τω μεταξύ επελθούσης επιδείνωσης της οικονομικής κατάστασης των διοικούμενων (πρβλ. ΣτΕ 1623/2016 επταμ., 1976/2015), δεδομένου, άλλωστε, ότι μόνο με την είσπραξη των φόρων, τελών και εισφορών επιτυγχάνεται ο επιδιωκόμενος με την πρόβλεψή τους σκοπός, δηλαδή η κάλυψη των δαπανών που απαιτούνται για την επίτευξη των επιδιωκόμενων δημοσίων σκοπών (βλ. ΣτΕ 1612-3/2020 σκ.10, πρβλ. ΣτΕ Ολομ. 1738/2017).

5. Επειδή, ενόψει των ανωτέρω και συνεκτιμώντας τον εν γένει φορολογικό χαρακτήρα της εισφοράς σε χρήμα του άρθρου 9 του ν. 1337/1983 (βλ. ΣτΕ 1612-3/2020), πρέπει να γίνει δεκτό ότι το δικαίωμα του οικείου Δήμου να επιβάλει την εισφορά αυτή σε βάρος των ιδιοκτητών ακινήτων εκτός σχεδίου, που εντάσσονται στο σχέδιο πόλης, υπόκειται στην πενταετή αποσβεστική προθεσμία που προβλέπεται στη διάταξη της παραγράφου 1 του άρθρου 2 του α.ν. 344/1968. Και τούτο, διότι δεν είναι επιτρεπτή, βάσει των συνταγματικών αρχών που αναφέρθηκαν στην προηγούμενη σκέψη, η νομοθετική θέσπιση μιας οικονομικής υποχρέωσης του διοικούμενου προς τον Δήμο χωρίς παράλληλα να υπάρχει εκ των προτέρων ορισμένη, βέβαιη και εύλογη προθεσμία, εντός της οποίας να μπορεί να επιβληθεί σε βάρος του η σχετική οικονομική επιβάρυνση. Δεδομένου δε ότι, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 1337/1983 και του π.δ/τος 5/1986, ως χρόνος για τον προσδιορισμό της αξίας των ακινήτων, προκειμένου να εκδοθεί η προβλεπόμενη πράξη επιβολής εισφοράς σε χρήμα, λαμβάνεται ο χρόνος κύρωσης της πράξης εφαρμογής, στον χρόνο αυτόν ανάγεται, κατά λογική αναγκαιότητα, και η έναρξη της προθεσμίας για την επιβολή της εισφοράς. Συνεπώς, η πενταετής αποσβεστική προθεσμία της παραγράφου 1 του άρθρου 2 του α.ν. 344/1968 για την έκδοση της πράξης επιβολής της εισφοράς αυτής και, περαιτέρω, για την εν ευρεία εννοία βεβαίωσή της από τον αρμόδιο Ο.Τ.Α., η διάρκεια της οποίας είναι εύλογη, αρχίζει από το τέλος του έτους κατά το οποίο κυρώθηκε η πράξη εφαρμογής, εκτός αν ο αρμόδιος για

την έκδοση και βεβαίωση της εισφοράς Ο.Τ.Α. επικαλεσθεί και αποδείξει ότι συντρέχουν οι εξαιρετικές περιπτώσεις του εδαφίου β' της παραγράφου 1 του άρθρου 2 του α.ν. 344/1968, εξαιτίας των οποίων δεν ήταν εφικτή η έκδοση πράξης επιβολής της εισφοράς και η εν ευρεία εννοία βεβαίωσή της εντός της ως άνω προθεσμίας (πρβλ. ΣτΕ 3286/1995). Αντίθετη εκδοχή, σύμφωνα με την οποία η έναρξη της πενταετούς προθεσμίας για την επιβολή της εισφοράς εξαρτάται από την έναρξη των εργασιών για την υλοποίηση της πράξης εφαρμογής, δηλαδή από μη σαφώς προβλέψιμο εκ των προτέρων χρονικό σημείο, θα είχε ως συνέπεια η κατάσταση του διοικούμενου να τίθεται επ' αόριστον εν αμφιβολώ, γεγονός που, ενόψει των εκτεθέντων στην προηγούμενη σκέψη, είναι αντίθετο στις συνταγματικές αρχές της ασφάλειας δικαίου, του κράτους δικαίου και της προστατευόμενης εμπιστοσύνης του διοικούμενου (βλ. ΣτΕ 1612-3/2020 σκ.11, Δ.Ε.Α. 3090/2023, 2941/2023, 625/2023).

6. Επειδή, τέλος, στο άρθρο 72 του ν. 5027/2023 (Α' 48) ορίζεται ότι: «Οφειλές προς τους δήμους, από οποιαδήποτε αιτία, που γεννήθηκαν μέχρι και τις 31.12.2018, αν σύμφωνα με τις παρ. 1 και 2 του άρθρου 73, μπορούσαν να αναζητηθούν-βεβαιωθούν, εξακολουθούν να αναζητούνται και να βεβαιώνονται για δύο (2) έτη από την έναρξη ισχύος του παρόντος. Με την κοινοποίηση πράξης βεβαίωσης ή ατομικής ειδοποίησης, εν ευρεία ή εν στενή έννοια, προς τον υπόχρεο, ή σε εφαρμογή της παρ. 1 του άρθρου 138 του ν. 4270/2014 (Α' 143), παρατείνεται η αποσβεστική προθεσμία εντός της οποίας οι δήμοι εξασφαλίζουν την είσπραξη των βεβαιωθέντων εσόδων κατά πέντε (5) έτη» και στο άρθρο 73 του ίδιου νόμου ότι: «Από την έναρξη ισχύος του παρόντος, καταργούνται: 1. Τα άρθρα 2 και 6 του α.ν. 344/1968 (Α' 71), περί αποσβεστικής προθεσμίας βεβαιώσεως εσόδων και παραγραφής αξιώσεων των δήμων και κοινοτήτων. 2. Το άρθρο 32 του ν. 4304/2014 (Α' 234), περί βεβαιώσεως αξιώσεων των Ο.Τ.Α. που αφορούν σε απόδοση φόρων, τελών, δικαιωμάτων και εισφορών και προκύπτουν εξαιτίας μη υποβολής από τους υπόχρεους των αναγκαίων στοιχείων για τη βεβαίωσή τους ή υποβολής ανακριβών ή ελλιπών στοιχείων ή λανθασμένα βεβαιωμένων οφειλών και κάθε διάταξη που αφορά τέλη ή πρόστιμα που εισπράττονται υπέρ των δήμων, στην οποία ορίζονται άλλες προθεσμίες βεβαίωσης και είσπραξης σε σχέση με τα οριζόμενα στο παρόν, πλην εκείνων που ορίζουν μικρότερες».

7. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτουν τα εξής: Με το, δημοσιευθέν στις 3.8.2010, π.δ. (Φ. 313, Τεύχος Αναγκαστικών Απαλλοτριώσεων και Πολεοδομικών Θεμάτων), εγκρίθηκε το πολεοδομικό σχέδιο των πολεοδομικών ενοτήτων (Π.Ε.) 1, 2 και 3 του (τότε) Δήμου δηλαδή η επέκταση του σχεδίου πόλεως στην περιοχή Α' Κατοικίας Ακολούθησε η 1/2011 πράξη εφαρμογής πολεοδομικής μελέτης, η οποία κυρώθηκε, εν τέλει, με την 205623/13/12.2.2014 απόφαση του Εντεταλμένου Περιφερειακού Συμβούλου της Περιφέρειας Αττικής και μεταγράφηκε, στις 11.3.2014, στα βιβλία μεταγραφών του Υποθηκοφυλακείου Κερατέας (Τόμος 543 - αύξων αριθμός 363). Στη συνέχεια, η Επιτροπή του άρθρου 1 του π.δ. 5/1986, με το πρακτικό 5/2016, καθόρισε τις τιμές μονάδας για την εισφορά χρήματος των ακινήτων που βρίσκονταν στην περιοχή αυτή. Βάσει του πρακτικού αυτού, εκδόθηκε η προσβαλλόμενη πράξη επιβολής εισφοράς σε χρήμα του καθ' ου Δήμου, με την οποία, πέραν της εισφοράς σε γη που επρόκειτο να μετατραπεί σε χρήμα, επιβλήθηκε σε βάρος του προσφεύγοντος, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2508/1997, του π.δ. 5/1986 και του ν. 1337/1983, η επίμαχη εισφορά σε χρήμα συνολικού ποσού 32302,80 ευρώ (199,4.τ.μ. x 162 ευρώ/τ.μ.), για ακίνητο ιδιοκτησίας του, κείμενο στην

8. Επειδή, ήδη, με την κρινόμενη προσφυγή, όπως αναπτύσσεται με το νομίμως κατατεθέν στις 8.9.2023 υπόμνημα, ο προσφεύγων αμφισβητεί τη νομιμότητα της προαναφερόμενης

πράξης, ισχυριζόμενος ότι το δικαίωμα του Δήμος να επιβάλει την ένδικη εισφορά έχει παραγραφεί λόγω άπρακτης παρέλευσης της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 2 παρ. 1 του αν.ν. 344/1968 πενταετίας. Ειδικότερα, ο προσφεύγων προβάλλει ότι εφόσον η 1/2011 πράξη εφαρμογής της πολεοδομικής μελέτης της περιοχής «Α' Κατοικίας» στην κυρώθηκε στις 12.2.2014, η παραγραφή του δικαιώματος του καθ' ου για την επιβολή εισφοράς σε χρήμα εκκίνησε στις 31.12.2014 και συμπληρώθηκε στις 31.12.2019.

9. Επειδή, αντιθέτως, ο καθ' ου Δήμος, με την έκθεση απόψεών του, υποστηρίζει ότι η ένδικη πράξη επιβολής της εισφοράς καθυστέρησε να εκδοθεί λόγω τήρησης των απαραίτητων διοικητικών διαδικασιών. Ειδικότερα, υποστηρίζει, μεταξύ άλλων, ότι, αρχικώς, ζητήθηκαν συγκριτικά στοιχεία από την αρμόδια Δ.Ο.Υ. προκειμένου να τεθούν υπ' όψιν της Επιτροπής του π.δ. 5/1986 και να προσδιορισθούν οι τιμές μονάδας αξίας γης, ελλείψει αντικειμενικών αξιών κατά χρόνο, ότι τα εν λόγω στοιχεία χορηγήθηκαν με το 6857/21.3.2014 έγγραφο της ως άνω Δ.Ο.Υ., ότι η Επιτροπή του π.δ. 5/1986 καθόρισε, εν τέλει, τις τιμές μονάδας στην περιοχή Α' Κατοικίας με το 5/2016 πρακτικό της, που πρωτοκολλήθηκε στον Δήμο με αριθμό 6537/26.4.2016, τα δε σχετικά ατομικά φύλλα πράξεων επιβολής εισφοράς υπογράφηκαν στις 14.10.2016 και επιδίδονταν μόνο στους αιτουμένους ατομικώς τη χορήγησή τους, ενώ, τέλος, το 2021 συντάχθηκαν από μελετητικό γραφείο διορθωμένες πράξεις επιβολής εισφορών, οι οποίες υποβλήθηκαν στον Δήμο με το 20063/26.11.2021 έγγραφο και θεωρήθηκαν από την αρμόδια Υπηρεσία Δόμησης με την 3842/8.3.2022 πράξη, ήδη δε οι εν λόγω πράξεις επιβολής εισφορών (μεταξύ των οποίων και η ένδικη) απεστάλησαν στους αποδέκτες τους από κοινού με το 3842/27.6.2022 έγγραφο. Εξάλλου, με το νομίμως κατατεθέν στις 8.9.2023 υπόμνημά του, ο καθ' ου Δήμος προβάλλει ότι, το δικαίωμά του για καταλογισμό της ένδικης εισφοράς δεν έχει παραγραφεί, εφόσον η επίμαχη οφειλή έχει βεβαιωθεί μόνο εν ευρεία εννοία, σύμφωνα με τις διατάξεις περί παραγραφής των αξιώσεων του Δημοσίου (άρθρα 136 παρ. 1 και 140 του ν. 4270/2014), που εφαρμόζονται αναλογικά, ως ευμενέστερες, και για την είσπραξη των απαιτήσεων των Ο.Τ.Α., κατ' εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 276 παρ. 2 του ν. 3463/2006 και των άρθρων 3 και 4 του ν.δ. 31/1968. Σε κάθε περίπτωση, κατά τους ισχυρισμούς του καθ' ου, η πενταετής αποσβεστική προθεσμία του δικαιώματός του προς βεβαίωση εισφοράς σε χρήμα εκκίνησε το έτος 2020, οπότε του γνωστοποιήθηκε η 7908/9.6.2020 απάντηση της Προϊσταμένης της Διεύθυνσης Τοπογραφικών Εφαρμογών του Υπουργείου Περιβάλλοντος και Ενέργειας επί σχετικού ερωτήματος που είχε υποβάλει για τη δυνατότητα έκπτωσης ποσοστού 20% σε πράξεις επιβολής εισφοράς σε χρήμα, κατ' εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 142 του ν. 4495/2017 (Α' 167). Τέλος, επικαλείται και τη μεταβατική διάταξη του άρθρου 72 του ν. 5027/2023, δυνάμει της οποίας, κατά τα προβαλλόμενα από αυτόν, επιτρέπεται η αναζήτηση της ένδικης οφειλής έως τις 2.3.2025.

10. Επειδή, με τα δεδομένα αυτά και σύμφωνα με όσα έγιναν ερμηνευτικώς δεκτά στη μείζονα σκέψη της παρούσας, το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη ότι η 1/2011 πράξη εφαρμογής της πολεοδομικής μελέτης στην επίμαχη περιοχή της «Α' Κατοικίας» του Δήμου, κυρώθηκε στις 12.2.2014 με την 205623/13/12.2.2014 απόφαση του Εντεταλμένου Περιφερειακού Συμβούλου της Περιφέρειας Αττικής, και, επομένως, η αποσβεστική προθεσμία, προκειμένου ο καθ' ου Δήμος να προβεί στην έκδοση και κοινοποίηση πράξης επιβολής εισφοράς σε χρήμα σε βάρος του προσφεύγοντος, εκκίνησε από το τέλος του οικείου έτους, ήτοι από 31.12.2014 και συμπληρώθηκε στις 31.12.2019. Συνεπώς, κατά τον χρόνο έκδοσης της προσβαλλόμενης πράξης επιβολής εισφοράς σε χρήμα στις 2.3.2022, το δικαίωμα του ως άνω Δήμου προς καταλογισμό του προσφεύγοντος

με εισφορά σε χρήμα είχε ήδη παραγραφεί λόγω άπρακτης παρέλευσης της σχετικής πενταετούς (αποσβεστικής) προθεσμίας του άρθρου 2 παρ. 1 του α.ν. 344/1968, όπως βασίμως προβάλλεται από τον προσφεύγοντα. Εξάλλου, ο καθ' ου Δήμος δεν επικαλείται τη συνδρομή τυχόν εξαιρετικών περιστάσεων, αποδεικνύοντας πως, εξαιτίας τους, δεν ήταν εφικτή η έκδοση των πράξεων επιβολής της εισφοράς και η εν ευρεία εννοία βεβαίωσή της εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας, χωρίς να αποτελεί εξαιρετική περίπτωση η επικαλούμενη από τον καθ' ου, εκ των υστέρων γνωστοποίηση, της 7908/9.6.2020 απάντησης-γνωμοδότησης του Υπουργείου Περιβάλλοντος και Ενέργειας. Αντιθέτως, τα προβαλλόμενα από τον καθ' ου Δήμο περί αναγκαίων και συγγνωστών καθυστερήσεων, προκειμένου να τηρηθούν οι νόμιμες διαδικασίες, είναι απορριπτέα ως αλυσιτελώς προβαλλόμενα, καθώς, εάν ήθελε γίνει δεκτή η εκδοχή, σύμφωνα με την οποία η έναρξη της πενταετούς αποσβεστικής προθεσμίας για την επιβολή της εισφοράς εξαρτάται από την έναρξη των εργασιών για την υλοποίηση της πράξης εφαρμογής, δηλαδή από μη σαφώς προβλέψιμο εκ των προτέρων χρονικό σημείο, τούτο θα είχε ως συνέπεια η κατάσταση του διοικουμένου να τίθεται επ' αόριστον εν αμφιβόλω, γεγονός που είναι αντίθετο στις συνταγματικές αρχές της ασφάλειας δικαίου, του κράτους δικαίου και της προστατευόμενης εμπιστοσύνης του διοικουμένου (βλ. ΣτΕ 1612-1613/2020 σκ. 11, in fine). Περαιτέρω, εσφαλμένα υπολαμβάνει ο καθ' ου ότι εφαρμοστέες εν προκειμένω τυγχάνουν η διάταξη του άρθρου 140 παρ. 1 του ν. 4270/2014 περί πενταετούς, πάντως, παραγραφής των απαιτήσεων του Δημοσίου, καθώς και εκείνη του άρθρου 136 παρ. 1 του ίδιου νόμου, η οποία αναφέρεται στην εν στενή εννοία βεβαίωση οφειλών του Δημοσίου. Ούτε, τέλος, μπορεί να τύχει εφαρμογής η διάταξη του άρθρου 72 του ν. 5027/2023, την οποία επικαλείται ο καθ' ου, αφού τυχόν εφαρμογή της θα συνεπαγόταν την αναβίωση αποσβεστικής προθεσμίας που έχει λήξει από τις 31.12.2019, δηλαδή σε χρόνο προγενέστερο από τη δημοσίευση του νόμου αυτού, κατά παράβαση των αρχών της ασφάλειας δικαίου, η οποία σκοπεύει στην εξασφάλιση της προβλεψιμότητας των εννόμων καταστάσεων (βλ. Δ.Ε.Ε. υποθέσεις C – 427/14 Veloserviss της 10.12.2015, σκ. 31, C – 615/21 Napfény-Toll Kft. της 13.7.2023 σκ. 40).

11. Επειδή, κατ' ακολουθίαν, η κρινόμενη προσφυγή πρέπει να γίνει δεκτή και να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη πράξη επιβολής εισφοράς σε χρήμα, κατά το μέρος που με αυτήν επιβλήθηκε σε βάρος του προσφεύγοντος η ένδικη εισφορά σε χρήμα. Περαιτέρω, πρέπει να αποδοθεί στον προσφεύγοντα το καταβληθέν παράβολο, κατ' άρθρο 277 του Κ.Δ.Δ. Τέλος, πρέπει να καταλογιστούν στον καθ' ου Δήμο τα δικαστικά έξοδα του προσφεύγοντος, ποσού 234 ευρώ, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 275 παρ. 1 του ανωτέρω Κώδικα και 58 παρ. 4 περ. α' του ν. 4194/2013 (Α' 208), σε συνδυασμό με το Παράρτημα Ι του ίδιου ως άνω νόμου, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 7 παρ. 14 του ν. 4205/2013 (Α' 242).

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Δέχεται την προσφυγή.

Ακυρώνει την 1233/2.3.2022 πράξη επιβολής εισφοράς σε χρήμα του Δήμου , κατά το μέρος που, με αυτήν, επιβλήθηκε σε βάρος του προσφεύγοντος εισφορά σε χρήμα, συνολικού ποσού 32.302,80 ευρώ.

Διατάσσει την απόδοση του καταβληθέντος ποσού παραβόλου στον προσφεύγοντα.

Καταλογίζει στον Δήμο τα δικαστικά έξοδα του προσφεύγοντος, τα οποία ανέρχονται στο ποσό των διακοσίων τριάντα τεσσάρων (234,00) ευρώ.

Η απόφαση δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, κατά την έκτακτη δημόσια συνεδρίαση της 29ης Αυγούστου 2024.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΑ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ ΕΥΣΤΑΘΙΑ ΣΑΝΤΑ

Ακριβές αντίγραφο

Αθήνα

Ο Προϊστάμενος του τμήματος